

Лаври

Микола Білокопитов

В учених колах працю наукову,
Як кажуть, "на ура" всі піднесли.
Бо й справді твір толковий
І вартий похвали.
Та ще не стихли тих похвал литаври,
Співавтори взялись ділити лаври
За внеском кожного із них у твір.
Розмову здалеку почав Папір:
— Що не кажіть, мені таки попало.
Як пес бездомний в реп'яхах,
Так я — у ігреках, іксах,
Котангенсах та інтегралах...
Живого місця на мені нема!
Та, сподіваюсь, недарма
Терпів таке...
Бо що й казати,
Нелегко першу скрипку грати...
— Хвилиночку! Не зрозуміло!—
Аж бризнуло Чорнило, —
Це що ж за натяки такі,
Із дозволу сказать... тонкі!
Пріоритет, хоч, може, це й нескромно,
Та справедливо, безумовно,
За мною тут.
Дозвольте доповісти:
Якби не я, Папір наш був би чистим,
Як завжди... від думок...
— О, тільки без образ!
Колеги, я благаю вас,
До чого тут словесна ця товкучка? —
Із репліки ввійшла в розмову Ручка. —
А як на те уже пішло,
Найважче все ж мені було:
Бо день і ніч моє перо скрипіло,
Папір еднаючи з Чорнилом,
А це, скажу вам, праця нелегка!
— Ну, годі, годі!— підвелась Рука.—

Аж слухать смішно, вибачте на слові,
Про ці заслуги ваші дріб'язкові.
Розводите безглузді балачки,
А ви ж — ніщо!
Без мене, без Руки!
— А ти без нас?—
І почалося знову:
Про кожного заслугу виняткову...

—
Ще довго лаври ці мужі ділили.
А Голову сюди й не запросили...